

Marion van de Coolwijk

Meiden zijn gek...
op chatten

δ

Hoofdstuk 1

‘Zet hem dan bij je favorieten.’ Saartje sloeg haar boek dicht en keek achterom of de meester haar kant op keek.

‘Echt, die site moet je in de gaten houden,’ ging ze verder toen ze de meester in de deuropening met juf Agnes zag praten.

‘Er staat iedere dag wel iets nieuws op.’

Valerie, die tegenover haar zat, knikte. ‘Via Hyves heb ik al mijn vrienden het adres doorgegeven. Heb jij al gekeken?’

Nikki schudde haar hoofd. ‘Nee, nog geen tijd gehad, maar vanmiddag ga ik even naar die site.’

Ze keek naar de donkere lucht die boven het schoolplein hing.

‘Het gaat toch regenen.’

Janine, die al die tijd niets had gezegd, schoof op haar stoel heen en weer. ‘Zullen we vanmiddag spelen?’

Haar drie vriendinnen keken haar verbaasd aan.

‘Spelen?’ vroeg Saartje. ‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, gewoon... bij mij of bij jou. We kunnen muziek luisteren of...’

‘Nee,’ viel Saartje haar in de rede. ‘Ik ga op de computer.’

Ze wendde zich tot Nikki en Valerie. ‘Ik heb een nieuw programma gedownload. Echt waanzinnig. Ik zal jullie de naam wel even mailen.’ Terwijl Saartje enthousiast uitlegde wat het programma allemaal kon, boog Janine haar hoofd. Ze deed net of ze in haar leesboek verdiept was. Haar keel zat dicht en ze kon haar teleurstelling nog maar net verbergen. Hadden die meiden dan echt niet door dat zij zich buitengesloten voelde?

Janine sloeg een bladzijde om en maakte van haar lange blonde haren een beschermend gordijn. Nu kon niemand zien dat ze haar tranen in bedwang moest houden. Het was gewoon niet eerlijk! Het leek wel of Saartje, Nikki en Valerie, haar beste vriendinnen, de laatste weken alleen nog maar tijd hadden voor hun computer. Werkelijk iedere dag kletsten ze over wat ze nu weer op internet hadden gezien.

Janine wist dat als zij een eigen computer zou hebben, ze dan waarschijnlijk net zo fanatiek zou zijn geweest. Maar ja... ze had

geen computer. Sterker nog, er was helemaal geen computer bij haar thuis te vinden. Haar ouders waren hopeloos ouderwets en vonden een computer in huis niet nodig. Janine baalde enorm: ze was de allerlaatste puber op aarde die in een computervrij huis woonde en ze haatte het. De enige computer die ze wel eens mocht gebruiken stond op school... op de gang.

Met dertig kinderen in de klas bleven er precies tien minuten per week over voor haar.

Natuurlijk had ze haar ouders de oren van hun kop gezeurd om een computer aan te schaffen, maar tot nu toe was dat niet gelukt. Het begon Janine steeds meer te irriteren

dat haar vriendinnen het alleen nog maar over de computer konden hebben. Konden ze niet gewoon een keertje over andere dingen praten? Onderwerpen waar zij ook over mee kon praten, zoals jongens, kleding of muziek? Ze kreeg zo langzamerhand het gevoel dat ze haar vriendinnen kwijtraakte.

‘Kom je straks bij mij?’ vroeg Nikki.

Janine keek op en schudde haar hoofd. ‘Nee, laat maar.’

Er viel een stilte en Janine beet op haar lip. Als ze haar nu maar niet zielig vonden. Nikki nodigde haar alleen maar uit omdat ze geen computer had.

‘Ik...eh ... ik heb met Niels afgesproken.’ Ze forceerde een glimlach. ‘Helemaal vergeten, sorry. Ander keertje.’

‘Ja... oké dan.’

Janine verbaasde zich over de aarzelende toon waarop Nikki reageerde, maar voordat ze daarover na kon denken, ging de bel. Iedereen sloeg zijn boek dicht. Meester Kas vroeg iedereen zijn tafel op te ruimen en langzaam stroomde de klas leeg.

Janine liep met haar vriendinnen mee naar buiten.

‘Weet je zeker dat je met Niels hebt afgesproken?’ vroeg Nikki, die naar Myren zwaaide die net de fietsenstalling in liep.

Janine vond de vraag vreemd, maar ze knikte.

‘Nou, tot morgen dan,’ zei Nikki. ‘Doe de groeten aan Myren.’

‘Ja, tot morgen,’ antwoordde Janine aarzelend. Wat had het vriendje van Nikki hier mee te maken? Ze draaide zich om en liep naar de fietsenstalling waar Niels bezig was het slot

van zijn fiets te halen. Myren zat al op zijn fiets en wachtte zo te zien tot Niels klaar was.

‘Hoi, Niels!’ Janine probeerde zo luchtig mogelijk te klinken. Niels keek op. ‘Hee, schoonheid.’ Hij liet zijn fietsslot los en spreidde zijn armen. ‘Wat kijk je sip.’

Janine dook in zijn armen. Ze was gek op Niels. Ze hadden nu al vier weken verkering en Niels nog altijd enthousiast als hij haar zag. Dat voelde goed. ‘Ik baal,’ mompelde Janine.

‘Vertel!’ zei Niels met een knipoog. ‘Nieuwe roddels?’ Hij liet haar los en boog zich weer over zijn fiets.

Janine keek naar Myren die op zijn horloge keek. ‘Eh... gaan jullie ergens naartoe?’

Niels knikte. ‘Ja, dat weet je toch? Myren en ik gaan oefenen.’

‘O ja.’ Janine herinnerde het zich weer. Niels en Myren hadden zich aangemeld voor een voetbaltoernooi en zouden de komende week iedere middag gaan trainen. Zowel zij als Nikki mochten deze week niet storen. Helemaal vergeten!

Daarom keek Nikki natuurlijk zo raar toen ze vertelde dat ze met Niels had afgesproken.

‘Je moet de groeten hebben van Nikki,’ flapte Janine eruit.

‘Dank je, groeten terug.’ Myren wierp een ongeduldige blik op Niels die eindelijk zijn fietsslot los had. ‘Tempo, man!’

Niels trok zijn fiets uit het rek en stapte op. ‘Dag schoonheid!’ Hij zwaaide nog even naar Janine en reed de fietsenstalling uit. ‘Zij die gaan trainen, groeten u.’

Langzaam slenterde Janine het schoolplein af. Ze had totaal geen haast. Het zou weer eens een vetsaaie middag worden. Het leek soms wel of de hele wereld om computers en voetbal draaide.

Janine lag op de bank en staaarde naar het televisiescherm. Ze was er met haar gedachten niet bij. De regen kletterde tegen de ramen en het werd al donker.

‘Ben je moe?’ Janines moeder kwam de kamer in met een bos bloemen in haar handen. Zonder een antwoord af te wachten, ging ze verder. ‘Kijk eens wat een prachtige bloemen ik heb gehad

van papa.' Ze legde de bloemen op het aanrecht en haalde een vaas uit een van de keukenkasten. Janine keek vanaf de bank toe hoe haar moeder de bloemen uitpakte, afsneed en in de vaas zette. Zo te zien was haar moeder in een opperbest humeur. 'Mam?'

'Ja, lieverd.'

'Heb je het er nog met papa over gehad?'

'Waarover?'

Janine zuchtte. 'Ja, wat dacht je?'

Haar moeder draaide zich om. 'Wat doe je chagrijnig.'

'Vind je het gek?' Janine ging rechtop zitten. 'Jullie doen net of ik gek ben!'

Op dat moment kwam haar vader de kamer in gelopen.

'Zo, daar ben ik. Na een dag hard werken heb ik nu wel zin in...'

Zijn vrolijke blik verdween als sneeuw voor de zon toen hij het boze gezicht van Janine zag. Met een snelle blik keek hij naar zijn vrouw. 'Gezellig hier!' mompelde hij en hij draaide zich om. 'Ik ga eerst maar even douchen, denk ik. Tot zo!'

Terwijl haar vader de kamer uit liep, zag Janine dat haar moeder verder ging met de bloemen. 'Mam!' Haar boze toon kon ze maar moeilijk onderdrukken. 'Jullie zouden erover nadenken. Dat is nu bijna een week geleden. Hoe lang duurt dat nadenken van jullie?'

Haar moeder zette de laatste bloem in de vaas en gooide het groenafval in de groene bak. 'Zijn ze niet prachtig?'

Met een bewonderende blik zette ze de vaas met bloemen op tafel.

'Fantastisch,' riep Janine. 'Krijg ik nog antwoord?'

Haar moeder ging naast Janine op de bank zitten. 'Janine, je doet onredelijk. Papa en ik hebben gezegd dat het op dit moment gewoonweg niet kan. Natuurlijk denken we na over een oplossing. En natuurlijk begrijpen we dat je straks een computer nodig hebt voor school. Maar nu toch nog niet?'

'O, dus je weet wel waar het over gaat,' zei Janine.

'Ik weet heel goed waar het over gaat. Hoe kan ik dat missen? Je herinnert ons er dagelijks aan, Janine.'

‘En?’ Janine keek verwachtingsvol. ‘Mag het?’
Haar moeder zuchtte. ‘Ik dacht dat papa en ik duidelijk genoeg waren geweest.’
‘Maar iedereen heeft een computer!’ riep Janine. ‘Saartje, Nikki, Valerie. Ik kan nooit met ze meedoen en word steeds eenzamer. Zien jullie dat dan niet?’
‘Als iedereen in de sloot springt, spring jij er dan achteraan?’
‘Dat is flauw,’ zei Janine. ‘Je snapt best wat ik bedoel.’
‘En jij snapt heel goed wat wij bedoelen. Het gaat gewoon niet, Janine.’
‘Een tweedehandscomputer is echt niet duur. En...’
‘Daar gaat het niet om,’ viel haar moeder haar in de rede.
‘Een computer zelf is niet eens zo heel duur. Het gaat om de aansluiting, abonnementsgeld en al die extra randapparatuur zoals een printer. Echt, het is niet zomaar iets. Papa en ik hebben op dit moment het geld niet voor zo’n uitgave. De auto moet nieuwe banden en het studiegeld voor Roel moet ook nog betaald worden.’
Janine gaf het op. ‘Laat maar,’ mompelde ze. ‘Ik ben niet belangrijk genoeg. Ik raak niet alleen al mijn vriendinnen kwijt, ik blijf ook hopeloos achter bij de rest van de mensheid.’
‘Dat is niet eerlijk,’ zei haar moeder. ‘Je bent heel belangrijk, maar op dit moment moeten we keuzes maken.’
‘Ja, ja...’ Janine stond op en drukte de televisie uit.
‘Bloemen kopen, dat is belangrijk!’
‘Wat ga je doen?’
‘Naar mijn kamer.’
‘We gaan zo eten.’
‘Roep maar als het klaar is,’ bromde Janine en ze trok de kamerdeur achter zich dicht.
‘Is het veilig?’ Janines vader kwam de gang in gelopen. Zijn natte haren hingen in sliertjes naar beneden.
‘Voor jou wel,’ zei Janine.
Haar vader glimlachte. ‘Bloemen doen wonderen.’
‘En kosten geld,’ bromde Janine en ze rende de trap op.
Even later schalde er harde muziek door haar kamer. Het was

niet eerlijk! Op dit moment zaten haar vriendinnen met elkaar te chatten over van alles en nog wat, en zij...

Op dat moment ging haar mobiel. Verbaasd zag ze wie er belde.

‘Hé, Nikki,’ zei ze toen ze opnam. Het gevecht om een eigen mobiel had ook maanden geduurd. Haar ouders hadden het pas goedgekeurd toen haar oudere broer Roel haar zijn oude mobiel had gegeven met een prepaidkaart erbij van tien euro. Op voorwaarde dat Janine haar eigen beltegoed zou betalen, mocht ze de telefoon houden. Apetrots was ze geweest op haar telefoon, totdat haar buurjongen haar had gewezen op het prehistorische model dat ze had.

‘Alleen Neanderthalers hebben nog zo’n ding,’ had hij geroepen.

‘Dat je daarmee op durft.’

Van schaamte had ze haar telefoon nooit meer aan iemand laten zien, behalve aan Niels, Nikki, Valerie en Saartje. Zij wisten hoe moeilijk de ouders van Janine het hadden.

‘Ben je thuis?’ De stem van Nikki klonk vragend.

‘Ja, ik was helemaal vergeten dat Niels en Myren gingen trainen. Stom!’ Janine hoopte maar dat Nikki nu tevreden was.

‘Waarom kwam je niet naar mij toe dan?’

‘Je was al weg.’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn.

Janine plukte aan haar shirt. ‘Nog nieuwtjes?’

‘Ja, Saartje mailde een link van YouTube. Echt, ik heb nog nooit zo’n maffketel gezien. Die vent zat op een stapel van wel vijftig computers en heeft daar drie dagen gezeten.

Een wereldrecord. Je moet even kijken. Vooral het eind is vet. Dan valt die hele stapel om. Echt lachen.’

‘Ja, grappig.’ Janine wist dat ze niet enthousiast klonk, maar haar stem wilde gewoon niet anders. Een hele stapel computers... konden ze er dan niet eentje aan haar geven?

‘Ik bewaar de link, goed?’ zei Nikki. ‘Kom je morgen kijken?’

‘Laat ik je ook meteen de nieuwste clip zien van die Amerikaanse band.’

Janine balde haar vuisten. Hoe meer Nikki vertelde, hoe rotter ze zich voelde. Ze miste echt alle belangrijke dingen.

‘Janine? Ben je er nog?’

‘Ja... eh... ik moet hangen. We gaan eten.’

‘Oké, tot morgen.’

‘Tot morgen.’

Met één druk op de knop was de verbinding verbroken.

Janine smeed haar mobiel op haar bed en staarde uit het raam naar buiten. Het was nu helemaal donker.

Zo te horen regende het nog steeds behoorlijk.

Van beneden klonk de stem van haar moeder. ‘Janine! Eten!’

Op de trap kwam de geur van bloemkool haar tegemoet.

Met een zucht liep Janine de kamer binnen. Werkelijk alles in haar leven zat tegen. Een slechtere dag dan deze kon ze toch niet meer meemaken... of wel?

Hoofdstuk 2

Nikki had zo aangedrongen dat Janine er echt niet onderuit kon.

Ze moest na schooltijd met haar vriendin mee naar huis.

‘Als onze vriendjes voetbal belangrijker vinden dan hun vriendinnen,’ zei Nikki, toen ze achter haar computer zaten, ‘dan gaan wij ook los.’

Janine had geen idee wat Nikki bedoelde, maar ze zei niets.

Afwachtend keek ze hoe Nikki haar computer opstartte.

‘Wist je al dat ik op Facebook sta?’ Nikki opende het programma en liet haar pagina zien.

Janine keek haar ogen uit. Ze wist niet eens dat dit bestond.

Van Hyves had ze wel eens gehoord. Op school had ze daar samen met Saartje naar gekeken. Eigenlijk mocht dat niet van de meester. Er zat wel een beveiliging op de computer van school, maar Saartje wist zoveel van computers, het was een makkie voor haar om die te omzeilen.

‘Kijk,’ zei Nikki. ‘Saartje en Valerie zijn mijn vriendinnen.’

Ze liet Janine zien wat de meiden al hadden gestuurd.

Nikki opende MSN en er klonk een piepje.

‘O, Valerie is online.’ Nikki klikte en Janine kon meelesen.

Super V zegt: Wel zielig for JW/W.

Nikki schoof wat ongemakkelijk heen en weer.

‘Wie is JW/W?’ vroeg Janine nieuwsgierig.

‘O, iemand van internet,’ antwoordde Nikki.

Ze drukte op beantwoorden en typte haar antwoord.

Lady NikNik zegt: JW/W KM

‘Wat zeg je nou?’ Janine snapte er niets van.

Ze wist wel een paar afkortingen, maar deze kende ze niet.

‘O, niets bijzonders.’

Er verscheen weer een nieuwe tekst.

Super V zegt: Hee, Janine! Leuk dat je er ook bent.

Janine keek verbaasd. ‘Hoe weet Val nou dat ik er ook ben?

‘Ze wist toch dat je met mij meeging?’ zei Nikki.

‘O ja, dat is ook zo.’ Janine keek naar de namen van Nikki en Valerie. ‘Mag ik ook wat zeggen?’

‘Ga je gang.’ Nikki schoof iets opzij en liet Janine achter het toetsenbord zitten. ‘Heb je eigenlijk al een eigen account?’ Janine schudde haar hoofd.

‘Wacht,’ zei Nikki. ‘Dan maken we die eerst voor je aan.’

Even later kon Janine met haar eigen account een bericht typen.

Yes9 zegt: Hoi Valerie, dit ben ik... Janine. De yes komt van ja en nine is negen in het Engels. Dus ik ben Yes9.

Het antwoord kwam sneller dan ze verwacht had.

Super V zegt: Leuk. Lukt het verder een beetje op de computer?

Wat teleurgesteld leunde Janine naar achteren. ‘Ze doet net of ik debiel ben, zeg. Ik weet heus wel iets van computers, hoor.’

Nikki knikte. ‘Ze bedoelt het niet zo. We vinden het gewoon allemaal rot voor je dat je geen computer hebt.’

‘Ik ben niet zielig,’ riep Janine en ze typte de woorden in en drukte op verzenden.

‘Zo,’ zei ze. ‘En laat me nu dat filmpje maar eens zien van die gek op die stapel computers.’

Nikki opende YouTube.

De hele middag zaten de twee meiden achter de computer. Janine genoot van alle filmpjes, berichten en informatie. Meer dan ooit besepte ze hoe leuk een computer kon zijn.

‘Zullen we gaan chatten?’ Nikki kwam binnen met twee glazen limonade en een schaalje chips.

‘Chatten?’ Janine aarzelde. ‘Met wie dan?’

‘Gewoon met vreemden.’ Nikki opende een nieuwe site. ‘Kijk, hier